

ogsaa Følingen med de andre Partier. Først da stilnede Kampen af, Resultatet blev det smukke og efterlignelsesværdige, at Loven gik enstemmigt fra Folketinget med alle Partiers Tilslutning og gik enstemmigt gennem Landstinget. Den var overhovedet en af de meget faa betydningsfulde Love, som det betragtedes som en national Æressag at gennemføre enstemmigt.

Umiddelbart derefter kom saa ogsaa Arbejdsløshedskassernes enorme Opsving, ligesom det viste sig, at Kommunernes Tilskud, der er frivillige, naaede saa højt op mod Maksimum, som man vel kunde tænke sig. Men dermed er ogsaa — det vil jeg gerne gøre de Herrer opmærksomme paa — Bølgetoppen naaet. Vi er nu i Færd med at arbejde os fra Bølgetoppen ned i, hvad jeg ikke haaber er en Bølgedal — men i alle Tilfælde, vi har kulmineret i dette Spørgsmaal med Hensyn til Sympati fra alle Sider. Det varede, da Lovforslagene om ekstraordinær Forøgelse kom, ikke længe, inden der blev Tale om den Mistillid, hvormed man fra nogle Sider saa paa Kasserne, den Forhandling, som blev ført i Arbejdsgiverforeningen, viste det samme; Landstinget har flere Gange henlagt Forslag om Tilskud til ekstraordinær Forøgelse etc., etc. Ja, hvis jeg ikke er galt underrettet, forholder det sig vistnok endogsaa saaledes, at Kommunitilskuddene har en Tendens til, i Stedet for at blive beregnet efter Præmierne, at fiksere sig, og naar først Kommunerne begynder at sige: „Vi vil i Aar ofre saa og saa meget paa den Sag og ikke mere“, er det et tydeligt Tegn paa, at Bølgetoppen er naaet, og at vi er i Færd med paa ny at glide ned over med Hensyn til Enighed.

Under disse Omstændigheder mener jeg, at alle de, som har Interesse i at støtte Arbejdsløshedskasseinstitutionen, bør enes om at gøre, hvad man kan for dette Formaal. Jeg vilde ønske, at man kunde komme til, at Kommunitilskuddene var obligatoriske. Jeg tror, at det er et fromt Ønske, der ikke vil gaa i Opfyldelse i denne Omgang, men jeg vil dog ikke undlade at fremføre det. Jeg vilde ønske, at de blev obligatoriske og vedvarende rettede sig efter Præmierne, ogsaa fordi man derved kunde komme til at danne en Reservefond, hvorved Kasserne fik Midler til at modstaa ekstraordinær lang Arbejdsløshed. De ved, at det tidligere Medlem for Københavns 4de Valgkreds, Professor Birck, betragtede det som en af Hoved-

opgaverne at skabe Reservefond for Arbejdsløshedskasserne. Han betragtede det simpelt hen som unfair, dersom Arbejdsløshedskasserne i store ekstraordinære Arbejdsløshedsperioder skulde dække ogsaa den ekstraordinære Risiko uden at have en Reservefond, som det offentlige skulde være med til at skabe. Obligatoriske Kommunitilskud vilde være et af Midlerne dertil. Men idet jeg erkender, at det er et af Fremskridtene i denne Lov, at der ikke længer skal særlig Lov til, for at Arbejdsløshedskasserne skal kunne forlænge deres Understøttelsestid, forekommer det mig, at man i § 15 under Hensyn til, at Loven om ekstraordinært Tilskud i Landstinget nogle Gange er blevet standset, ogsaa kunde give Statsbidraget en saadan Form, at det automatisk voksede, naar Arbejdsløshedskassen med Indenrigsministerens Billigelse forlængede sin Understøttelsestid. Det vil ses af § 15, at Betingelsen for at give ekstraordinært forøget Understøttelse er den, at Kassens Reservefond overstiger et Beløb, der svarer til 2 Aars Udgift til de ordinære Understøttelser. Nu har jeg forespurgt, og naar man tager Understøttelseskasserne under eet for hele Landet, har de endnu ikke naaet denne Reservefond, men i de Tilfælde, hvor Indenrigsministeren altsaa iølge § 15 kan bevilge forlænget Understøttelse, forekommer det mig, at vi — for at undgaa disse ekstraordinære Love om Statsbidrag, for at undgaa, at Landstinget med nogen Ret siger: „Hvad er da den ordinære Understøttelse, naar vi Aar for Aar skal bevilge ekstraordinære Understøttelse?“, for at undgaa, at dette, at vi er gledet over Bølgetoppen, skal paavirke Arbejdsløshedskasserne — bør i § 15 komme ind paa, at Statsbidraget ogsaa skal stige automatisk, naar Arbejdsløshedsunderstøttelsen ekstraordinært forlænges. Dette kunde meget vel og meget grundigt og rationelt forenes med, at Kommunitilskuddet blev obligatorisk, hvis f. Eks. den ene Halvdel af Kommunitilskuddet blev benyttet til at lægges hen som Reservefond sammen med den ene Halvdel af Statsbidraget.

Jeg vil endnu notere som Fremskridt, at Karenstidens Afbrydelse ved, at der overtages et Arbejde, ikke længer ogsaa berøver Arbejderen hans Ret til Understøttelse — jeg holder nu ikke af Ordet Understøttelse, jeg kalder det hellere „sin Forsikrings Udbetaling“, — ikke fordi jeg personlig tillægger det nogen væsentlig reel Betydning, men fordi det eneste Vaaben, der har haft noget Bid i sig,